

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. К., 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., II. СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

Членове: Кирил М. Димов
Невена К. Калинова

при участието на секретаря Петя Хр. М.а
като разгледа докладваното от Кирил М. Димов Въззивно гражданско дело
№ 20235100500266 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 35/01.08.2023 г., постановено по гр.д. № 45/2023 г. по
описа на РС - А., В. А. Х., с ЕГН *****, от с.Ж. № 422, общ.А., обл.К. и
С. В. Х., с ЕГН *****, от с.Ж. № 422, общ.А., обл.К., са осъдени
солидарно да заплатят на Е. Б. О., с ЕГН *****, от с.Б.и., мах.С. № 544,
общ.А., обл.К., сумата в размер на 12 000 лв. - обезщетение за нанесени
неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания в резултат на
причинени на 08.08.**** г. телесни повреди, изразяващи се в счупване на
долната челюст в областта на десния ъгъл и в областта на тялото ъ в ляво,
ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на
увреждането - 08.08.**** г. до окончателното изплащане, както и
направените по делото разноски в размер на 2 400 лв., като е отхвърлен
предявения иск за неимуществени вреди в останалата му част и за разликата
над уважения размер от 12 000 лв. до пълния предявен размер от 15000 лв.,
като неоснователен.

Със същото решение В. А. Х. и С. В. Х., са осъдени да заплатят в полза

на бюджета на Съдебната власт по сметка на Районен съд - А. сумата от 480 лв., представляваща дължима държавна такса върху уважения размер на предявения иск в производството по гр.д. № 45/2023г. по описа на Районен съд – А., както и направените по делото разноски за вещо лице в размер на 351 лв.

Недоволни от така постановеното решение са останали въззивниците В. А. Х. и С. В. Х., представляван от процесуалния им представител - адв. С. У., които го обжалват като като неправилно поради нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. В жалбата се сочи, че съдът е определил несправедливо обезщетение, което не съответствало на претърпените болки и страдания и в противоречие с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Присъдената сума в размер на 12 000 лева за причинени неимуществени вреди била в завишени размери с оглед степента и интензитета на причинените вреди в резултат от нанесения един удар с юмрук в областта на челюстта, начина на извършване на деянието, характера на увреждането и последиците от него. Причинени били обичайни болки и страдания на пострадалия, като оздравителния процес протекъл за период от около два месеца. Пострадалият само два пъти, за 2-3 дни, посетил здравно заведение в гр.П., първия път, когато били поставени метални шини и 32 дни след това, когато в същото заведение били премахнати. Липсвали и не били представени доказателства за настъпили физически или психически усложнения, евентуално допълнително влошаване на здравословното състояние на въззиваемия. Не била съобразена и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането и установената в тази насока съдебна практика. Неправилни били изводите на съда и по отношение на събраните гласни доказателства по делото. Същите не били обсъдени в пълният им обем, не било взето под внимание, че свидетелските показания, посочени от ответната страна кореспондирали изцяло с изискванията на чл.52 от ЗЗД. Неправилно били кредитирани само показанията на едната група свидетели, само най - близкия човек на пострадалия - неговата майка, която била заинтересована от изхода на делото. Не били събрани други доказателства за продължително лечение относно твърденията за около 22 месеца след датата на увреждането - 08.08.**** година. Нямаło приложен постоянен или временен трудов договор, който да доказва, че по време на причинените увреждания въззиваемия е работил в

Англия или да е бил в платен или неплатен отпуск от местоработата му. Предявения иск не бил доказан до размера на определеното от съда обезщетение за претърпени не имуществени вреди. Паричните средства в двете производства НОХД № 13/2023 год. и гр.дело № 45/2023 год., представляващи разходи за вещи лица и адвокатски хонорар на пострадалото лице били общо в размер над 20 000 лева, която сума следвало да бъде платена от двамата ответници, което не било справедливо, имайки предвид, че единият въззивник не работел, тъй като изтърпявал наложено наказание по наказателното производство, а другият бил ежемесечни доходи близки до минималната работна заплата в страната. Моли съда да отмени изцяло решение № 35/01.08.2023 г. по гр.дело № 45/2023 г. по описа на РС - А. като неправилно и да реши спора по същество, като постанови ново решение, с което да отхвърли от части предявения иск срещу ответниците, да оцени справедливо обезщетение на пострадалия или да върне делото за разглеждане от друг състав на първоинстанционният съд. В съдебно заседание въззиваемите лично и чрез своя процесуален представител – адв. С. У., поддържат въззивната жалба по изложените в същата съобщения.

Въззиваемият Е. Б. О., представляван от пълномощника си - адв. Л. Б., е представил отговор на основание чл.263, ал.1 от ГПК, с който оспорва въззивната жалба. В отговора се сочи, че първоинстанционният съд е направил пълен и обстоен анализ на приобщените по делото писмени и гласни доказателства, като е приел от фактическа страна, че причинените телесни увреждания на ищеца са пряка и непосредствена последица от виновното и противоправно поведение на двамата ответници. Правилно и обосновано били приложени правилата на чл.45 и чл.52 от ЗЗД, като било присъдено на ищеца справедливо обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 12 000 лева. Така определеният размер на присъденото обезщетение бил законосъобразен и в пълно съответствие с константната практика на ВКС. Моли съда да отхвърли въззивната жалба като неоснователна, а обжалваното решение да бъде потвърдено изцяло, като правилно, обосновано и законосъобразно. В съдебно заседание въззиваемият Е. Б. О., представляван от пълномощника си - адв. Л. Б., поддържа становището, изразено в отговора на въззивната жалба. Претендира разноси.

Въззивният съд, при извършената преценка на събраните по делото

доказателства, по повод и във връзка с оплакванията, изложени от въззивниците, констатира:

Въззивната жалба е допустима, подадена е в срок от лица, имащи правен интерес от обжалването, а по съществото разгледана е неоснователна.

Решението на РС - А. е валидно и допустимо, като не са налице основания за обезсилването му като недопустимо или обявяването му за нищожно.

Първоинстанционното производство е било образувано по предявен иск за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди от престъпление. Ищецът сочи в исковата молба, че ответниците били признати за виновни с влязло в сила споразумение за извършено спрямо него престъпление по чл.129, ал.2, във вр. с ал.1 от НК, във вр. с чл.20, ал.2 от НК - следна телесна повреда, изразяваща се в счупване на долната челюст в областта на десния ѝ ъгъл и в областта на тялото ѝ в ляво, което е довело до затрудняване на дъвченето и говоренето. Твърди също, че от престъплението е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, претърпяни две операции по поставяне и премахване на шини на двете челюсти, както и хранене със сламка и течни храни за повече от 3 месеца.

Ответниците оспорват иска по размер, като излагат съображения, че ищецът изпитал болки и страдания в момента на причиняване на телесното увреждане и определен период от време след това. Твърдят, че възстановяването на ищеца е протекло нормално в обичайните срокове, като липсвали обективни данни за физически или психически усложнения.

Със споразумение от 18.04.2023 г. по НОХД № 13/2023 г. по описа на РС -А., влязло в сила на 18.04.2023 г., В. А. Х. и С. В. Х., са признати за виновни в това, че на 08.08.**** г. в с. Ж., общ. А., обл. К., в съучастие като извършители причинили на Е. Б. О., от с. Б.и., общ. А., обл. К. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на долната челюст в областта на десния ѝ ъгъл и в областта на тялото ѝ в ляво, довело до трайно затрудняване на дъвченето и говоренето за повече от един месец - престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, като основание чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл.54 от НК В. А. Х. е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 8 месеца, като на основание чл.66, ал.1 от НК

изпълнението на наложеното наказание „лишаване от свобода“ е отложено за срок от три години, а С. В. Х. е осъден на наказание „пробация“ със следните пробационни мерки: - „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 16 месеца с периодичност два пъти седмично; - „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ срок от 16 месеца и - „безвъзмезден труд в полза на обществото“ в размер на 100 часа годишно за 1 година.

От писменото заключение на вещото лице д-р Н. Д. М. по назначената съдебно-медицинска експертиза, както и от разпита на същия пред първоинстанционния съд, които и настоящата инстанция приема, се установява, че на Е. Б. О. е било причинено: Счупване на долната челюст в областта на десния ѝ тъгл и в областта на тялото ѝ в ляво. Описаните увреждания са получени при действието на твърд тѣп предмет и по време и начин е възможно да са възникнали така, както е съобщил пострадалият. Счупването на долната челюст в областта на десния ѝ тъгл и в областта на тялото ѝ в ляво е довело до трайно затрудняване на дѣвченето и говоренето за около два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Понастоящем оздравителния процес по зарастване на счупванията на долната челюст е приключил. Възможно е и към настоящия момент Е. О. да чувства болка в областта на счупванията на долната челюст при натоварване - дѣвчене на твърда храна, както и при излагане на неблагоприятни атмосферни условия. Вещото лице посочва също в съдебно заседание пред първоинстанционния съд, че на ищеца са били извършени две операции по поставяне и премахване на метални шини. Оздравителният процес е протекъл за по-продължителен период от време и за по-продължителен период от време след зарастването на долната челюст на костта са продължили болки с по-нисък интензитет при говорене и дѣвчене. Не е могъл да се храни по обичайния начин за този период от време, а само със сламка.

От показанията на разпитаната пред първоинстанционния съд свидетелка С. Н. О. - майка на въззиваемия, се установява, че след случая Е. Б. О. бил депресиран и изпитвал силни болки, приемал болкоуспокоителни. Не можел да говори и се хранил със сламка и течна храна. Поставени му били шини на челюстта в гр.П..

Разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели Х. И. К. и И. Б. Х.а дават показания за семейното и имотно състояние на въззивниците.

При така установените данни следва извода, че предявеният иск е основателен и доказан до размера на 12 000 лв., а решението на първоинстанционния съд е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Съгласно разпоредбата на чл.300 от ГПК, във вр. с 383, ал.1 от НПК, влязлата в сила присъда, респ. споразумението, на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В тази връзка, и зачитайки правните последици на влязлото в сила споразумение, с което въззивниците са признати за виновни за причинената средна телесна повреда, основният въпрос по делото е какво е необходимото и достатъчно обезщетение за овъзмездяване на причинените на въззиваемия неимуществени вреди съобразно принципа за справедливост, закрепен в разпоредбата на чл.52 от ЗЗД.

При определяне на дължимото обезщетение, съдът съобрази обстоятелството, че на Е. Б. О. е било причинено счупване на долната челюст в областта на десния ъгъл и в областта на тялото ъ в ляво, т.е. две счупвания на долната челюст, довело до трайно затрудняване на дъвченето и говоренето за около два месеца, при обичаен ход на оздравителния процес. Понастоящем оздравителния процес по зарастване на счупванията на долната челюст е приключил, като е възможно и към настоящия момент Е. О. да чувства болка в областта на счупванията на долната челюст при натоварване - дъвчене на твърда храна, както и при излагане на неблагоприятни атмосферни условия. Съдът съобрази и обстоятелството, че на въззиваемия са били били извършени две операции по поставяне и премахване на метални шини с пълна анестезия. Съобразено бе също така обстоятелството, че Е. Б. О. не е могъл да се храни по обичайния начин за този период от време, а само със сламка, а оздравителният процес е протекъл за по-продължителен период от време и за по-продължителен период от време след зарастването на долната челюст на костта са продължили болки с по-нисък интензитет при говорене и дъвчене. Отчитайки всички данни по делото, съдът намира че за овъзмездяване на причинените неимуществени вреди на основание чл.52 от ЗЗД са необходими и достатъчни 12 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на

увреждането - 08.08.**** г. до окончателното изплащане, както правилно е било преценено и от първоинстанционния съд.

Неоснователни са доводите, изложени във въззивната жалба, че обезщетението следва да бъде намалено, тъй като на въззиваемия били причинени обичайни болки и страдания и същият е посетил само два пъти здравно заведение за поставяне и премахване на шини. Така определеното обезщетение в размер на 12 000 лв. напълно съответства на вида и характера на увреждането, на интензитета на причинените болки и страдания, както и на оздравителния процес. Що се отнася до изложените доводи, свързани с материалното положение на въззивниците и разноските, които същите следва да заплатят по по НОХД № 13/2023 г. по описа на РС - А., то същите са ирелевантни за настоящия спор и съдът не ги обсъжда. Ирелевантни са също така и показанията на свидетелите Х. И. К. и И. Б. Х.а, касаещи семейното и имотно състояние на въззивниците.

Като е достигнал до такива фактически и правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено. При този изход на делото в полза на въззиваемия се следват разноски за въззивна инстанция в размер на 900 лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

Водим от изложеното и на основание чл.271, ал.1 от ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 35/01.08.2023 г., постановено по гр.д. № 45/2023 г. по описа на РС - А..

ОСЪЖДА В. А. Х. от с.Ж. № 422, общ.А., обл.К., с ЕГН ***** и С. В. Х. от с.Ж. № 422, общ.А., обл.К., с ЕГН *****, да заплатят на Е. Б. О., от с.Б.и., мах.С. № 544, общ.А., обл.К. с ЕГН *****, разноски за въззивна инстанция в размер на 900 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____